

இருள் மெளனமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், அவர்களுக்கு அது ஒரு பொருட்டல்ல. நுளம்புச் சனியன் கை, கால், முஞ்சி, சீ குத்திக் குத்தி மனுசர்றைய உயிரை எடுக்கும். கை அடிக்க... பற்கள் குளிரில் கிட்டிக் கொள்ளும். வயிற்றுக்குள் குளிர் பந்தாகச் சுருட்டி உள்ளூறுப்புக்கள் நடுங்கும் குளிர், ஆனால்.....?

ஆ...ச்...ஐயோ, தும்மல் வாய்பிளந்து முக்குளைஞ்சு... ஆ...ச்... தும்மக்கூடாது; இல்லை நிச்சயம் அடக்கிய படி.....

பாம்பு ஒன்று நொளுநொளெண்டு வளுவளுத்தபடி முதுகாலை வழிய... ஆட்டி விழுத்தலாம்...? உடல் கூசி... ஐயோ அசையக் கூடாதே! அசைஞ்சா? அசையக்கூடாது அவ்வளவுதான்!

பசியோடு தாகம்.... விழி நித்திரைக்கு யாசிக்கும். விழித்திரு... விழித்திரு உனக்கு நிறைய விடயம் தேவை. நிறையப் பொறுமை தேவை.

அந்த இருளில் நிழலோடு நிழலாய்... கருமையோடு கருமையாய் ஓ! எங்கள் துளசிராவும்

குது". சிணுங்கிய அந்தச் சிறியவளை துளசி அழைத்து "பசிக் குது? பசியை நினைக்காதேங்கோ... வேவுப்புலிகள் இப்படிச் சோரக்கூடாது, மனதைத் தைரியப்படுத்துங்கோ, அண்ணாவை நினைப்புகோ. எவ்வளவு கஸ்டம், துன்பம்...". தொடரும் அவளின் வார்த்தைகள், பசியை மட்டுமல்ல சோர்வையும் விரட்டும் தன்மை வாய்ந்தவை. துளசி, உன்னால் எப்படி முடிந்தது? நீ வாழ்க்கையில் நிறைய அனுபவங்கள் கண்டவள்போல்... இனியார்? இப்படி அவர்களுடன் கதைச்சு...?

கரிபாட்டியையும், கியூபாப் புரட்சியின் ஆன்மார்த்த உணர்வைத் தட்டும் சம்பவங்களையும் கோர்வையாய் கண்கள் மின்ன மின்னச் சொல்லும் துளசிரா நீயா...? சோர்ந்து போகும் தருணம் விழி ஏங்கி... முகம் வானம் பார்த்து....

ஓ துளசி! நீ நினைப்பது....

"அம்மா, என்றை குஞ்சம்மா! என்னை மன்னி, நீ சீவியத்துக்கு என்ன செய்வாய்? எனக்குத் தெரியும் உன் கஸ்டம். ஆனால்,..." கண்கள் பனித்து பெருமூச்செறிவாய். மீண்டும் உன் நினைவு தொடரும்....

உறுதி. "ஆனா தங்கச்சியும் என்னைப் போலவே... அதனால் சந்தோசம். அவள் இறுதிவரை போராட வேணும். இது என்ற விருப்பம்.... ஏன் கடைசி, விருப்பமும் கூட" எனக் கூறும் துளசிரா....

தங்கைக்கு உணர்வும் அனுபவமும் பகிரும் கடிதங்கள்... ஓ துளசி, நீ வித்தியாசமானவள் தான். அந்த மெளனத்தில் எத்தனை அர்த்தங்கள் அம்மா!

துளசிராவைப் புதுப்போராணியாக மாற்றியது அந்தக் காடு. 13வது பயிற்சி முகாம் அது. அவள் படுத்திருந்து 'நிலை' எடுத்த மரம், பதுங்கித் தாக்குதலுக்காய் படுத்திருந்த அந்தப் பூவெளி..... அவள் படுத்தபடி நிமிர்ந்து பார்த்து கற்பனையில் மிதக்கும் அந்தச் சிறு குடல்... மரங்களின் இடையில் சிரிக்கும் அந்த நட்சத்திரம்... எல்லாம் அவளுக்கு அடிக்கடி கியூபாப் போராட்டத்தை நினைவுபடுத்துவதாய்... முழுப் போராணியாய் திறமையும் ஊக்கமுமாக, துளசி எதிரியுடன் யுத்தமாத ஆரம்பித்தாள்.

மாங்குளம் எம்மவர் கைகளில் வீழ்ந்தபின் அதைப் பாதுகாக்கும் குழுவுடன் இவளும்... ஆ.க.வெ. தாக்குதலில் எதிரி

கூட இன்றி துறுதுறுத்தபடி துளசி... உன்னால் எப்படி இவற்றைத் தாங்க முடிந்தது? அதுவும் அறுவையும் சிரிப்புமாக... எம் துளசியே. உன்னை இழந்துவிட்டோமோ நாம். ஏக்கம் இதயத்தில் வந்த மர்ந்தது.

எத்தனை தடவை துளசியும் குழுவும் அதிர்ச்சியான சம்பவங்களை அலுக்காமல் அநுபவித்துவரும்! நீண்ட நாள் எதிரியின் எல்லையுள்.... இரவில் தம் வீட்டு முற்றத்தில் திரியும் இரவுப் பிசாசுகள் போல்.... கண்கள் கழன்று... காதுகள் திரும்பி ஒலி சேகரிக்கும். இரவில் எதையோ தேடும்.. அது தடயமாக... எதிரியின் நடவடிக்கையாய்... அவளின் ஆடி... மொத்தத்தில் எல்லாமே உனக்குத் தேவை. உன் தகவல் சேகரிப்பும் துணியும் உன்னை சண்டைக்கான சிறந்த வழிகாட்டியது உண்மை. அதனால்தான் உன்னை பத்தமேனிச் சண்டையில், உன் நகர்வு... மிகவும் நுணுக்கமான உன் போர்த்த தந்

வல்களாக... அவை சண்டையாக உருவகம் பெற்று நிமிர்ந்து நின்றது துளசிபோல்.

"அங்கைபார் இந்த 'போக்கல் லைற்' சண்டை முடிந்து திரும்ப நாம் வரும்போது மானமிழந்து விடும்." எத்தனை கனவடி உண்கண்களில். ஏன் திரும்பி அதை நீ பார்க்காமலே... உன்னை நாம் இழந்துவிட்டோமே துளசிரா.

பூநகரியில் - அந்த ஜில்லித்துப் போன பனித்த இரவு. படையணிகள் பல அணிகளாய் நகர்வதில்... ஒரு அணிக்கு இவள் பாதை காட்டி நகர்ந்தாள். உறுதியான உன் நகர்வும் உன் நாவு சொன்னதுபோல் சரியான வெளி. அவ்விடத்தை அடைந்தது அணி. கம்பிக் கட்டுக்கு நீ வைத்த 'டோபிடோ' காலை வாரியதால் ஒன்றும் பிசகி நிற் கவில்லை. மாறாய், மாற்றுவழி தேடியது உன் கூர்மதி. கைகால் அத்தனை துரிதமாய், வேகமான பெண்ணாய் இயங்கிய உன் யுத்த

அறிவு, அத்தனை 'பொயிற்றும் கிளியர்' பண்ணியது உன் கிர நேற்றுக்கள், பாதையமைத்து விரைந்தாய்; சுழன்றாடினாய்; களம் உன்னைப் பார்த்துத் திகைத்தது. உன் திறமையை நெடுக நெடுக உரைத்து நிமிரும் உன் தோழியர் கண் சிவந்தது. எதனால் துளசி? உன்னை இழந்தோமே.... அதனால்.

கம்பிவேலி தாண்டும் இவர்கள் பாதங்களில் ஒன்றை எதிரி கண் ணிவெடி பதம் பார்க்கும். இழுத்தபடி... அல்லது உயிரைத் தியாகம் செய்யும் அந்தப் புனித யுவதிகளாய்... கண்ணும் மனமும் பலநாள் பார்த்திருக்கும். எதிர்பாராமல் அது நடந்தது. 'அட விசரன் மாதிரி போக்கல் அடிக்கிறான். கிட்ட கிட்ட இவர்களுக்கு அண்மையில் அவன் அட! பத்து யார் இருக்குமா? இல்லை! முன்று நாளு யார்... அசையாமல் இறுகிய படி... அப்பாடி. அங்காலை? 'அசிங்கம்' பண்ணியவன் மீண்ட பூபோது, இதயமும் முச்சும் இயங்கும். ஒருவேளை அவன் கண்டால் சிதறும் உடல், சிவந்த தசைத் துகள்களாக்கிக் கொள்ளும் தியாகம், துளசிரா நீ எத்தனை இரவை இப்படிச் சந்தித்திருப்பாய்! இவை உன்னைப் பாதிப்பதில்லை. நீ ஓர் திறமையான வேவுப்புலி. அதிலும் பெண்களில் தன்மானம் கூடிய வள் நீ.

இவர்கள் மாயப் பிசாசுகள் போல் திரிவது எதிரியின் கண்ணிவெடி விதைத்த வயல்களுக்குள் தான். அதில் பாதை அமைத்து மரணத்தை இருமருங்கிலும் ஒதுக்கிச் செல்லும் துணிவுமிக்கவர்கள்.

இவ்வளவும், இவளை பூநகரிக்கும் வேவுப்பணிக்கு அமர்த்தக் காரணமாய் அமைந்தன. கால் கள் நடந்தன. கண்கள் துருவின; கைகள் ஸ்பரிசித்தன; காதுகள் கேட்டன. இருளிலும் தேடிய மறைந்து கிடந்த எதிரியின் அத்தனை விடயமும் தக

காற்றே நீயும்தானே பார்த்தாய் அவள் அழுவதை, ஏன்... ஏன் அழுதாள்?

சாவுக்கு நீயே தேதி குறித்தாயா? அல்லது சாவு உனக்கு தேதி குறித்ததா?

"தாயக மண்ணின் காற்றே நீயும் முசம்மா நான் சாகும்நேரம் கடலே நீயும் முசம்மா" பாடிய

தொடர்ச்சி 14ம் பக்கம் ...

கபிடன் துளசிரா ! மீண்டும் உள்லுடன் பகிர்வதற்காய் நிறைய - சித்தா

அதில் பச்சையாய் அந்தப் பெண் வேவுப்புலி கண்கள் கழல... காதுகள் தீட்டியபடி எதை எதைப் பார்க்கும்? எதிரியின் நகர்வு, ஆயுதம்... எல்லாமே தேவை அவளுக்கு. அது முக்கியமானதும் கூட. மீண்டும் ஊர்ந்து... அது எப்படி முடிந்தது இவளால் இவ்வளவு துரிதமாய்...? ஆச்சரியம் தரும் பெண் துளசிரா.

ஆழ்ந்து சதா சிந்திக்கும் கண்கள். சற்றுக் கோபத்தைப் பூசிய மிடுக்கான முகம். அன்பு இதயத்தில் இருந்தும் வார்த்தைகளில் கடுமை பூசி அனுப்பும் துளசி, எதையோ எழுதிய படி... எதையோ தோழிகளுடன் பகிர்ந்தபடி... எதையோ வாசித்த... எதையோ அல்ல, வீரமும் தியாகமும் நிறைந்த கியூபா புரட்சி வீரன் 'சேகு வேரா' பற்றியோ கரிபாட்டி, லெனின்... அந்த வரிசையில் அமைந்த புத்தகங்களில் வரும் மனதைத் தொடும் சம்பவங்கள், வாக்கியங்கள்... சுகதோழியருடன் பகிர்ந்தபடி... ஓ! அது எங்கள் துளசிராவால் முடியும். அது அவளேதான். "தத் தெய்தாம் தித் தெய்தாம்" ஜதியின் ஒலியில் நனைந்தபடி நீ ஆசானாய் அபிநயித்தபடி... உன் தோழியர் ஆர்வத்துடன் பழகியபடி....

"இவ்வளவு இன்பங்கள் தொலைந்தது யாரால்?" கவிதை முழங்கும். திரும்பிப் பார்த்தால், அட... நம்மடை துளசிரா.

"பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் தலைவர்...?" கேள்விகள் தொடர்வது அதுவும் எங்கட துளசிராதான்.

வேவு நேரத்தில், "முதேவி மாதிரிக் கிட்ட வாரான் அசையாதை" எனக்கூறி, தனியாக தான் மட்டும் முன்னால் ஊர்ந்து ஊர்ந்து.... தோழியின் காதில் கிசுகிசுப்பாய்க் கூறியவள் முன்பக்கம் கிடப்பாள்.

ஒருநாள் சாப்பாடு சரியாக வராததால் அவர்கள் அனைவரும் சோர்ந்தபடி... "என்ன விசரப்பா மனுசனுக்குப் பசிக்

"நிமிர்ந்திரு அம்மா உன் பிள்ளைகள் இருவர் போராட்டத்தில்... என்னை மன்னிப்பாயா?" மானசீக உரையாடல் அது. நட்சத்திரம் இவளை அமைதியாய்ப் பார்த்துக் கண்டவெட்டும். ஆறுதல் அளிக்கும். இவள் கவிஞை என்பதால்....

துளசிரா எனும் தாமரைச்செல்வியை (இயற்பெயர்) கால் கொஞ்சி அரவணைத்து மகிழ்ந்திருக்க, 1973-08-17 அன்று அவள் அழகைப் பார்த்துப் பார்த்து ரசித்த சின்னமணி, தவமணி மலைத்து நின்ற நாளாய், அவள் பிறந்தாள். செங்கதிரவன் முகம் பார்க்கும் போது சீண்டும் கடலையும, வானத்து நீலத்தைப் பார்த்தபடி நிமிர்ந்த பனைகளும், மணல் திடல் அராபியப் பிரமைதரும் வடமராட்சியின் கிழக்குப் பிரதேசமான வல்லிபுரக் குறிச்சி கிராமம் இவளை புதுப் பிரசையாகச் சேர்த்துக் கொண்டது.

சிறிது காலத்தின் பின், பசுமை படுத்திருந்து சிரிக்கும் கிளிநொச்சியின் 3ம் வாய்க்காலில் உன் சிறிய குடும்பம் குடியேறியது. உன்னுடன் ஓடிப்பிடித்து விளையாடி குதூகலித்திருக்க இரு தங்கை ஒரு தம்பி... என்ன இனிமையான அந்த நாட்கள்! அப்பாவின் தோள்களில் தூங்கி... அப்பாவுடன் நொடு நொடுத்து, ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்டு....

அம்மாவின் குங்குமமும் அவர்கள் சந்தோசம் அனைத்தையும் வழித்தெடுத்தபடி, அவள் அப்பா 1989 இல் காலமானார். அப்பாவைத் தழுவி மாலை போட்டு, சந்தனம் சாத்தி... அம்மா, அவள்தான் எவ்வளவு துன்பத்தையும் தாங்கியவள். "என்னை, தன்னை கஸ்டத்தின் விடிவெள்ளியாய் நினைத்து கனவு நிறைச்சு ஏங்கியபடி...." என கலங்கி உரைத்து மெளனித்தமும் துளசிரா.

"அப்ப துளசி ஏன் இயக்கத்துக்கு நீங்கள்...?" என வினவினால், "சீ, அது எனது கடமை, எனக்கு வீட்டுக் கஸ்டத்தைவிட நாடு..." தொடரும் அவளது

யின் அங்குல நகர்வுக்கும் பதிலடி கொடுத்த பெண்புலி அணியில், இவளும் முர்க்கமாக....

'மின்னல்' - எங்கள் இதயபூமியில் தாண்டவமாடிய எதிரி நடவடிக்கையில் எதிரியைக் காலொடித்து விரட்டியவர்களில் இவளும் முன்னணியில்....

எதில் நீ உன் திறமையைக் காட்டவில்லை? 'மின்னலில்' காலில் காயமுற்ற நீ சிறுகால ஓய்வுக்குப் பின்..

வேவுப்புலியாய், அப்பப்பா இவளுக்கு எத்தனை அனுபவங்கள்... மழையில் நனைந்து, வெயிலில் காய்ந்து... இருளில் இருளாக... இலையாகி கருகாகி... கட்டையாகி.... ஏதோ ஏதோவெல்லாம் இவர்களால் எப்படி? ஓ, இவர்கள் வேவுப்புலிகள். எத்தனை சகிப்புத் தன்மை வேண்டும் இவற்றுக்கு. துளசி, உன்னிடம் அது நிறைந்திருந்திருந்தது. உன் விழிச்சி வப்பு அது கூறும்.

இரவு தரும் தனிமை. அந்த மெளனம் தரும் பயங்கரம். கட்டைகள் எதிரியாகி உருவகிக்கும். பயம் தரும் உருவமாக... திக்கென்று இதயம் அடித்துக் கொள்ளும். இதயம் கழன்றுவிடும்போல்... அந்தச் சரசரச்சத்தம். ஒருவேளை அந்த இழவு விழுவானோ? கிட்டக் கிட்ட அண்மிக்கும் அந்தச் சத்தம் 'சடார்'... இதயம் லப்டட்.. லப்டட்.. ப்... நின்றுவிடும்போல் உதறிக்கொள்ளும். அந்த 'அரிய மண்ட' உணர்வு. இது சாதாரணமாய் ஏற்படும் அனுபவம். இதை இவளும் இவள் தோழிகளும் நிதானமுடன் மிகுந்த சகிப்புத் தன்மையுடனும் பிரித்தறிந்து, அலுக்காமல் இருக்கும் உறுதி துளசி, நீ இதில் ஊறியவள்.

குளித்து பல நாள் கூட இருக்கலாம். எத்தனை இரவுகள் நித்திரை இழந்து சிவந்து போன கண்கள். அலுப்பற்ற தொடர் பயணம். ஊர்ந்து... நடந்து... கிடந்து... மறைந்து... அவன் 'அசிங்கங்களின்' மேல் படுத்த படி கூட எடுத்த தகவல்கள். பகலில் அவற்றின் சாயல்கள்